

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 016949 15 Кж
Бања Лука, 26.01.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Даниеле Миловановић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Б.К., због кривичног дјела силовања у покушају из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Бањој Луци и браниоца оптуженог, адвоката Р.Д. из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016949 15 К од 30.11.2015. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и његов бранилац, донио је 26.01.2016. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца и браниоца оптуженог Б.К. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016949 15 К од 30.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016949 15 К од 30.11.2015. године, оптужени Б.К. је оглашен кривим због кривичног дјела силовања у покушају из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци.

На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Оштећена Т.Л. је на основу члана 108. став 3. ЗКП РС са имовинскоправним захтјевом упућена на парнични поступак.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни тужилац и бранилац оптуженог.

Окружни тужилац побија пресуду због одлуке о кривичној санкцији с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне већа казна.

Бранилац оптуженог побија пресуду због повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичог закона, с приједлозима, да се првостепена пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се пред овим судом закаже претрес и донесе пресуда којом ће се оптужени ослободити од оптужбе, или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу тужиоца бранилац је предложио да се она одбије као неоснована.

На сједници вијећа републички тужилац је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из жалбе, а у погледу жалбе браниоца оптуженог је предложио да се она одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог је изложио жалбу и одговор на жалбу тужиоца, остао код изнесених навода и приједлога, а оптужени је подржао жалбу као и одговор на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговор на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, бранилац оптуженог види у томе што је у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде одбрани онемогућено директно испитивање свједока Н.В. Ова повреда по оцјени овога суда није учињена. Побијана пресуда је о томе зашто је овај приједлог одбијен дала ваљано образложење на страни 11 на које се жалилац упућује.

Није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер жалилац не износи разлоге из којих би се могло закључити да је пресуда неразумљива и нејасна, нити у чему се огледа противрјечност изреке и разлога, односно одсуство разлога о одлучним чињеницама, па ни тај приговор жалбе није основан.

Чињенично стање је утврђено и потпуно и правилно. Релевантна чињенична утврђења побијане пресуде су заснована прије свега на исказима оштећене Т.Л., а онда и на исказима свједока Р.М. и Н.В. Побијана пресуда је изнијела садржај ових исказа који су у битним чињеницама сагласни, а разлике на које указује жалба се не односе на одлучне чињенице. Оцјеном изведених доказа оптужбе, која је изложена на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је извео коначан а и по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци побијане пресуде учинио кривично дјело силовања у покушају за које је побијаном пресудом и оглашен кривим. Основано је првостепени суд одбацио свједочење оптуженог и о томе дао ваљано образложење, па су супротне тврдње жалбе упућене мањкавости чињеничне основе побијане пресуде неосновани.

Жалба указује на погрешну оцјену исказа свједока одбране Д.Л., а пресуда је оправдано закључила да се заправо на овом исказу не може заснивати ни један закључак који би се односио на одлучне чињенице имајући у виду садржај исказа овог свједока изнесен у образложењу пресуде на који се бранилац оптуженог упућује.

И други докази (налази вјештака неуропсихијатара и психолога) чији садржај је укратко изнесен у образложењу пресуде, су такође правилно оцјењени. Како је чињенично стање утврђено и потпуно и правилно, то су неосновани приговори жалбе да је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон и радње оптуженог су правилно квалификоване као кривично дјело силовање у покушају из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. а у вези са чланом 20. КЗ РС.

Жалба тужиоца побија пресуду због одлуке о казни и залаже се за изрицање веће казне, док жалба браниоца пресуду не побија због одлуке о казни, па је ова одлука у вези са жалбом браниоца испитана у складу са чланом 322. ЗКП РС, јер се жалбом браниоца пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, а жалба поднесена из тих разлога садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији.

Разматрајући одлуку о изреченој казни, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци коју побијана пресуда изриче оптуженом, а која је изречена примјеном одредаба КЗ РС о ублажавању казне и која представља најмању мјеру казне коју је могуће изрећи за то дјело примјеном тих одредаба, у свему примјерена тежини учињеног дјела, степену кривице оптуженог и околностима под којима је дјело учињено. Из тих разлога је залагање тужиоца за изрицање веће казне неосновано, јер олакшавајуће околности на страни оптуженог и по оцјени овога суда су у овом случају особито олакшавајуће. Осим тога неосновано се у жалби тужиоца истиче да је као отежавајућу околност на страни оптуженог требало цијенити да је дјело учињено према малољетном лицу. Тај приговор жалбе је неоснован, јер је својство оштећене (малољетно лице) у овом случају опредјелило правну квалификацију дјела, дакле чини конститутивни елемент бића кривичног дјела, па се та чињеница не може узети као отежавајућа околност код одмјеравања казне.

Из наведених разлога жалбе окружног тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, па је ваљало обје жалбе одбити на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић